

*Skiriu Briusui ir namams, šeimai,
kurią kartu sukūrėme*

LAISVĖ

Kadaise sėdėjo Laisvė aukštai,
Po kojomis trankės perkūnai.
Viršum mirgėjo žvaigždžių žiburiai
Klausės kaip liūtys srūva.

LORDAS ALFRED TENNYSON

PROLOGAS

Ant skydo, pirmojo iš septynių, belaikėje praeityje sutverto tamsai sulaikyti, nukrito kraujo lašas. Skydas pamažu silpo, o kantri kaip voras tamsa dešimtmečius lūkuriavo, kol žaizda išplis po žole ir žeme. Ir paskutiniąją anų laikų dieną vienas doras vyras visiškai nekaltai tą skydą galutinai praskėlė. Tamsa apdovanojo vyrą mirtina infekcija, kurią šis perduos žmonai, tėvai — vaikui, nepažįstamasis — nepažįstamajam.

Kai mirštantis pasaulis susverdėjo, jo griaučiai — vyriausybės, technologijos, įstatymai, transportas, komunikacijos — subyrėjo kaip plytos į dulkes.

Pasaulis žlugo daužydamasis ir šniurkščiodamas, kliaukdamas krauju ir raitydamasis iš skausmo, baimės ir siaubo. Kasininkas, atiduodamas gražą pirkėjui, motina, maitindama vaiką, verslininkai, sukirsdami rankomis po sėkmingo sandorio, — tokiais ir daugybe kitų paprastų kontaktų mirtis kaip užnuodytas debesis slinko per pasaulį.

Milijardai žmonių mirė.

Užkratas, pavadintas Pražūtimi, nes taip ir buvo, greita ir nepagydoma liga žudikė vienodai piktdžiugiškai pjovė nedorėlius ir nekaltuosius, valstybės galvas ir anarchistus, privilegijuotuosius ir vargšus.

Milijardams mirus, tie, kurie išliko, nes turėjo imunitetą nuo to maro, stengėsi kaip nors išgyventi dar vieną dieną, rasti maisto, apginti priebėgą, jeigu tokią turėjo, išvengti nevaldomo smurto ar nuo jo pasprukti. O kai kurie netgi baisiausią valandą degino, plėšė, prievartavo ir žudė tiesiog iš malonumo.

Tačiau pasaulį apgaubusį nuodingą debesį praplėšė šviesa. Tamsa krūptelėjo. Seniai miegojusios jėgos pabudo. Vienos pražydo šviesa, kitos — juoduma, priklausomai nuo to, kas kaip pasirinko. Bet ir vienos, ir kitos suklestėjo.

Magija ėmė alsuoti.

Dalis žmonių priėmė stebuklus, dalis jų bijojo. Dalis tiesiog nekentė.

Kitoniškumas kai kurioms širdims kelia pasibjaurėjimą. Magiškų galių atradusieji, vėliau pavadinti žavėtojais, susidūrė su juos medžiojančių baime ir neapykanta. Vyriausybės, karštligiškai įsitvėrusios valdžios, troško surinkti kitokius piliečius, įkalinti juos, vykdyti su jais bandymus.

Žavėtojai slapstėsi arba kovojo su tais, kurie kankino ir naikino, šaukdamiesi žiauraus ir pikto dievo, tikusio prie jų paties šlykštumo kaip antra batų pora.

Bėgo nuo tų ar kovojo prieš tuos, kurie tarpo tamsa.

Vieną naktį, kai dangų varpė žaibai, pirmą oro gurkšnį įkvėpė vaikelis, kurio šviesa sužibo žuvus geram žmogui. Mergaitė gimė iš meilės ir aukos, iš vilties ir kovos, iš stiprybės ir širdgėlos.

Su savo galingu riksmu, motinos ašaromis, tvirtomis rankomis vyro, kuriose atsidūrė, karė, vadė, Išrinktoji žengė žingsnį pasitikti savo likimo.

Magija ėmė tvinkseti.

Bėgo metai, šėlo karas tarp žmonių, tarp tamsos ir šviesos, tarp tų, kurie kovojo, kad išliktų ir galėtų atkurti pasaulį, ir tų, kurie siekė naikinti ir valdyti griuvėsiuose. Vaikas augo, augo ir jo galios. Mergaitė mokėsi, klydo, skynė pergales ir žengė naujus žingsnius. Kol sklidina tikėjimo ir susižavėjimo ištiesė ranką į ugnį ir paėmė jai skirtą skydą ir kalaviją. Kol tapo Išrinktąja.

Magija ėmė kilti.

PIRMAS SKYRIUS

Siautėjo audra. Trankėsi, pliekė vandens čiurkšlėmis, žaibai čirškėdami karpė dangų, kurtinamai griaudėjo griaustinis. Pykčio viesulas siautė ir viduje, — jį, žinojo Felona, turi užgniaužti.

Šiąnakt ji neš mirtį savo kalaviju, savo burtais, savo įsakymais. Kiekvienas išlietas kraujo lašas kris ant jos rankų — tokia lyderio našta, karė priėmė ją nesiginčydama.

Nors ji nesulaukusi nė dvidešimties.

Felona Swift apčiuopė pirštais ant riešo apyrankę, išsidrožtą iš jos įtūžio sunaikinto medžio, kad prisimintų, jog niekada negalima kenkti iš pykčio.

Ant apyrankės užrašyta: *Solas don Saol*.

Šviesa už Gyvenimą.

Šiąnakt ji neš mirtį vieniems, pagalvojo vėl, bet kitiems padės išgyventi.

Audrai draskantis apžiūrinėjo teritoriją. Panašioje lankėsi su mokytoju Maliku per keturioliktąjį savo gimtadienį. Tačiau anoji buvo apleista, juodąja magija tikrai trenkė, tysojo suirę apanglėję lavonai, skambėjo kankinamų žmonių balsai. Šioje gyveno per šešis šimtus žmonių: du šimtai aštuoniasdešimt personalo ir trys šimtai trisdešimt du kaliniai.

Keturiasdešimt septyni kaliniai, pasak informatoriaus, net nesulaukę dvylikos metų.

Felona galvoje nešiojosi planą, žinojo kiekvieną teritorijos — sulaikymo centro — colį: kiekvieną kambarį, kiekvieną koridorių, kamerą, avarinio signalo jungiklį. Ji nusibraižė smulkius žemėlapius, kelis mėnesius planavo šią gelbėjimo operaciją.

Tai bus didžiausia jos rezistencijos pajėgų gelbėjimo operacija per trejus metus, kai ėmė rinkti savo kariauną, kai su šeima paliko gimtuosius namus ir atkeliavo į Naująją Viltį.

Jeigu susimaus...

Ranka sugniaužė petį ir kaip visada nuramino. Felona atsisuko, pažvelgė į tėvą.

— Sutvarkėme, — pasakė Saimonas.

Mergina iškvėpė. „Kameros užkerėtos“, — sumurmėjo ji ir mintimis perdavė informaciją elfams, kad tie pasiųstų žinių toliau.

Dabar apsaugininkai monitoriuose matys tik medžius, lietu ir pažliugusią žemę.

— Nukenksminkite sirenas.

Ji su kitomis raganomis ir raganiais, talžomi audros, rūpestingai ištarė burtą.

Kai per rikiuotę nuvilnijo žinia, kad kelias laisvas, nekreipdama dėmesio į širdį, Felona davė įsakymą: „Lankininkai, pirmyn.“

Sargybiniai bokšteliuose turėjo būti pašalinti staigiai ir be garso. Ji pajuto, kaip pagrindinė lankininkė Tonia, jos kraujo giminaitė, užtaiso strėlę ir paleidžia. Susikaupusi pilkomis akimis stebėjo keturiuose kalėjimo kampuose iš bokštų išvirstančius nušautus sargybinius. Tada savo magiška galia neutralizavo elektroninius varus. Gavę jos signalą kariai įsiveržė pro ertmę, elfai puolė kabarotis sienomis, žvėrlakiai šoko į priekį iššiepę dantis ir atstatę nagus, be garso nuplasnojo fejos.

Laikas svarbu, galvojo Felona, mintimis bendraudama su elfų vadu Flinu ir Tonia. Visas trejas duris jie pasieks vienu metu, kiekvieno būrio vadas nukreips savo karius vykdyti numatytos misijos. Sunaikinti ryšio priemones, pašalinti sargybą, užimti ginklų sandėlių, užblokuoti laboratoriją. Ir svarbiausia — apsaugoti visus kalinius.

Paskutinį kartą dirstelėjusi į tėvą, į narsų ir ryžtingą veidą žmogaus, kuriuo visiškai pasikliovė, mergina davė įsakymą.

Traukdama kalaviją išsprogdino pagrindinių durų spynas, įsiveržė vidun ir išsprogdino antrąsias. Mintyse sulyginu Hateraso kyšulio kalėjimo, kuriame lankėsi keturiolikos, planą su esamu. Kol kas panašiai. Tik čia laukia gyvi kareiviai, kurie jau siekia ginklų. Pasigirdus pirmiesiems šūviams ji pasiuntė į priekį magišką kaitrą, nuo kurios iki raudonumo įkaito pistoletai, ir klykdami iš skausmo vyrai metė ginklus iš pūslių rankų. Felona skynėsi kelią per priešus kalaviju, prisidengusi skydu.

Kovodama girdėjo už plieninių durų sklindančius riksmus, de-jones, maldavimus, jautė kalinių baimę, siaubingą viltį, skausmą ir sąmyšį. Persmelkta tų emocijų perskrodė kareivį, puolusį prie ryšio stotelės, perkirto šią kalaviju ir pasiuntė žaibo iškrovą visai sistemai.

Pasipylė kibirkštys, užgeso monitoriai.

Metaliniuose laiptuose sudundėjo žingsniai, kalėjimo prižiūrėtojai pasitiko mirtį begarsių strėlių pavidalu. Felona atrėmė kulką skydu ir pasiuntė ją atgal šauliui, pati pasuko prie geležinių durų, kurias kažkas šiame kalėjime sugebėjo apsaugoti.

Ji išsprogdino jas, įveikė du duris saugančius sargybinius, ir peršokusi rūkstančius metalo gabalus, kalaviju pervėrė trečiąją. Tada puolė laiptais apačion.

Virš galvos aidėjo karo riksmi. Jos žmonės pasklido po kareivines, kabinetus, koplyčią, virtuvę ir ligoninę. Jos būrys taikėsi į laboratoriją ir šios siaubo kambarį. Štai, dar vienos metalinės durys. Jau norėjo pasiūsti į jas savo antgamtišką galią, bet paskutinę akimirką susilaikė nesprogdinusi, nes pajuto kažką tamsaus.

Magija, juoda ir mirtina magija.

Ji sulaukė saviškius iškėlusi delną. Aukšta, elfo siūtais batais, odine liemene, trumpai kirptais juodais plaukais, išsiplėtusiais nuo galios vyzdžiais, mergina tyrinėjo sutelkusi kantrybę.

— Atsitraukite, — įsakė, tada užsimetė ant nugaros skydą, įsikišo į makštį kalaviją ir priglaudė delnus prie durų, spynų, staktos, storo metalo.

— Spąstai, — sumurmėjo. — Pamėginsime brautis, sprogs. Atsitraukite.

— Felona.

— Atsitraukite, — pakartojo ji savo tėvui. — Galėčiau nukenksminti įtaisą, bet užtruks per ilgai. — Ji vėl prisidengė skydu, pasiėmė kalaviją. — Trys, du...

Felona pasiuntė savo galią, šviesą prieš tamsą.

Durys sprogo ugnies kamuoliu, pasipylė degančių nuoplaišų lietumi. Šrapnelis kaleno į skydą, švilpė pro šalį, smigo į sieną už jos. Mergina šoko vidun nieko nelaukdamą.

Pirma išvydo vyrą, nuogą vyrą blizgančiomis akimis, abejingu veidu, priraišiotą ant laboratorijos stalo. Antrasis, vilkintis laboranto chalatu, atbulas stryktelėjo salto, atsispyrė rankomis ir akimaju užsikabarojo siena. Ji sviedė galią į lubas, nutraukė laborantą žemėn, o Saimonas išsilenkė nuo smūgio skalpeliu ir patiesė trečiąją laboratorijos darbuotoją kumščiu.

— Ieškokite kitų, — įsakė Felona. — Konfiskuokite visus įrašus. Du lieka saugoti šią dalį, kiti valo aukštą.

Ji priėjo prie vyro ant stalo.

— Gali kalbėti?

Išgirdo jo mintis, sunkiai dėstomus žodžius.

Mane kankino. Negaliu pajudėti. Padėk man. Ar padėsi man?

— Mes čia tam, kad padėtume.

Ji tyrinėjo nepažįstamojo veidą, kišdama kalaviją į dėklą. Užblokavusi galvoje kautynių triukšmą, stengėsi užmegzti ryšį su vyru.

— Ten moteris, — šūktelėjo Saimonas. — Apkvaišinta, supjaustyta, bet dar kvėpuoja.

Jie skriaudė, kankino mus. Padėk.

— Gera. — Felona uždėjo ranką ant grandinės, antrankis nukrito. — Kiek laiko čia esi?

Nežinau. Nežinau. Prašau. Prašau.

Mergina apėjo stalą išlaisvinti kito riešo.

— Pasirinkai tamsą kalėjime ar prieš čia atsidurdamas? — paklausė.

Vyras pašoko pikdžiugiškai šypsodamasis ir kirtो jai žaibu. Felona tiesiog atmušė jį atgal savo skydu ir sunaikino raganių jo paties blogiu.

— Ko gero, taip ir nesužinosime, — sumurmėjo.

— Jėzau Kristau, Felona.

Saimonas stovėjo išsitraukęs ginklą ir prilaike šlubuojančią moterį.

— Turėjau įsitikinti. Gali nuvesti ją pas gydytoją?

— Taip.

— Išvalysime, kas liko.

Kai baigė, suskaičiavo keturiasdešimt tris priešų belaisvius. Likusius teko palaidoti. Atskubėjo medikai gydyti abiejų kariaujančių pusių sužeistųjų, o Felona ėmėsi kruopščiai tikrinti tuos, kurie buvo laikomi kamerose.

Dalis, žinojo, gali būti kaip tas, su kuriuo susidūrė laboratorijoje. Galėjo būti kalinių palaužtu protu, o toks protas keltų pavojų visiems.

— Padaryk pertrauką, — pasiūlė jai tėvas ir įbruko kavos puodelį į ranką.

— Yra nestabilių.

Felona nurijo gurkšnį ir ėmė tyrinėti tėvo veidą. Saimonas jau buvo nusišluostęs kraują, šviesiai rudos akys žvelgė ramiai. Kadaise, ankstesniais laikais, jis buvo kariškis. Šiais laikais ir vėl tenka kariauti.

— Teks palaikyti kuriame nors gydymo centre, kol galėsime paleisti. Kodėl man visada atrodo, kad juos vėl įkaliname?

— Neturėtų atrodyti, nes taip nėra. Dalis žavėtojų jau niekada nebebus tokie, kokie buvo, Felona, bet mes juos vis tiek išleisime, nebent keltų tikrą pavojų. Papasakok man, iš kur žinojai, kad tas niekšas ant laboratorijos stalo yra blogiukas?

— Pirma, jis nebuvo toks galingas, kaip tarėsi esąs, ir išsidavė. O ir šiaip, logiškai, užkerėtos durys, burtai. Antrasis laboratorijoje — elfas. Piktasis elfas, — kreivai šyptelėjo ji. — Elfai neprilygstami, kai reikia atrakinti spynas, bet užkerėti jų nemoka. Pajutau raganiaus pulsą, kai nuėmiau vieną antrankį. Kalė kaip kūju. Taip nebūtų, jeigu gulėtų veikiamas paralyžiuojančių vaistų.

— Bet tu atrakinai ir antrąją ranką.

— Negalėjo pats atsirakinti, — patraukė pečiais Felona. — Keitinau jį apklausti, bet... ką gi.

Ji išgėrė kavą ir palaimino savo mamą bei kitas raganas, kurioms pavyko sutverti tropikus ir užauginti kavos pupelių.

— Kas ta moteris, kurią nutrenkė kaip nebetinkamą eksperimentams?

— Fėja. Daugiau nebeskraidys — nupjovė beveik visą kairį sparną, bet liks gyva. Mama apžiūri ją greitukėje.

— Gerai. Fėjai pasisėkė, kad ją nubloškė, o ne nužudė. Kai pasirūpinsime sužeistais kalininiais, noriu, kad apklaustum suimtuosius. Žinau, bus sunku, — pridūrė. — Jie buvo kareiviai ir dauguma tiesiog vykdė įsakymus.

— Jie kareiviai, — sutiko Saimonas, — bet jie stovėjo šalia ar net kurstė, kai kaliniai buvo kankinami, kai vienuotėse buvo laikomi vaikai. Ne, dukrele, man nebus sunku.

— Negalėčiau padaryti to be tavęs. Žinau, mano pareiga, tik nežinau kaip.

Saimonas pakštelėjo dukrą į kaktą.

— Tau ir nereikia žinoti.

Felona kalbėjosi su žavėtojais vaikais, atimtais iš paprastų tėvų, surado dviejų tėvus — tikrus ar globėjus, — kurie buvo laikomi kitose kamerose.

Kalbėjosi su tais, kurie kalėjo daug metų, ir su tais, kurie atvežti vos prieš kelias dienas. Ji tikrino kiekvieną pagal labai tikslus įra-

šus, rastus pas jau nebegyvą kalėjimo viršininką, peržvelgė šiurpius įrašus apie eksperimentus, vykdytus laboratorijoje.

Abu čia dirbę tamsieji žavėtojai — tiek raganius, tiek elfas, — slėpė savo prigimtį, todėl ji nebuvo gavusi žvalgybinės informacijos apie žavėtojus tarp kalėjimo darbuotojų. Tik kas iš tos informacijos, pagalvojo žymėdama, jog raganius miręs, o elfas tapo karo belaisviu.

Kai paskutinį kartą ėjo per pastatą, audra nurimo ir dangus praplyšo aušra. Valymo padalinys jau gremžė betono grindis, sienas ir laiptus. Tiekimo komanda rinko viską, kas gali praversti: radijo stoteles, įrangą, transporto priemones, ginklus, drabužius, batus, medicinos priemones. Viskas bus suregistruota ir išskirstyta, kur reikia labiausiai, arba padėta į sandėlius saugoti.

Laidojimo padalinys kasė kapus. Daug kapų, pagalvojo į lauką išėjusi Felona, kirtusi klampią aikštelę. Bet šiandien nebus nė vienos duobės, skirtos saviškiams, todėl diena gera.

Flinas išniro iš miško su Lupa, savo vilku, pašonėje.

— Septyniems belaisviams reikia pagalbos, — raportavo. — Tavo mama rūpinasi jų pervežimu į Kedaršvilį. Ten artimiausia klinika, kur pasirūpins jų sužeidimais. Likusieji jau pakeliui į sulaikymo centrą Haterase.

— Puiku.

Flinas greitas, pagalvoji ji, — juk elfas, šiaip ar taip, — dalykiškas ir patikimas kaip uola, su kuria moka susilieti. Jis susipažino su jos motina ir prigimtinio tėvu pats būdamas paauglys. Dabar, užaugęs, tapo vienu iš jos vadų.

— Reikia pasirūpinti keliomis sargybos pamainomis, — tęsė ji. — Haterasas beveik pilnas, ši įstaiga mums pravers. Be to, kai valdžia nebegalės susisiekti su kalėjimu, atsiųs ką nors patikrinti, kas čia nutiko, arba tiesiog atveš dar vieną kalinių konvojų.

Ji išvardino keletą pavardžių, kas turėtų sudaryti komandą, paminėjo ir savo brolių Koliną.

— Pasirūpinsiu, — atsakė Flinas, — bet Kolinas sužeistas per operaciją, todėl...

— Ką? — Felona staiga pasisuko į elfą ir sugriebė jį už rankos. — Tu man sakai tik dabar?

— Tu esi Išrinktoji, bet Išrinktosios motinos bijau labiau, todėl kai ji sako, kad prikąsčiau liežuvį, tai ir prikandu. Jam viskas gerai, — skubiai pridūrė Flinas. — Kulka kliudė dešinį petį, bet išlėkė kiaurai ir jis gyja. Manai, tavo mama gydytų prieš sužeistuosius, jeigu sūnui grėstų pavojus?

— Ne, bet...

— Ji nenorėjo, kad tave trukdyčiau. Tavo brolis, kuris atrodo labiau supykęs, nei yra sužeistas, taip pat. Tėvas jau įtaisė jį į greitukę, keliaujančią atgal į Naująją Viltį.

— Gerai, aišku. — Bet Felona vis tiek nusivylusi persibraukė per trumpai kirptus plaukus. — Prakeikimas.

— Mes išvadavome tris šimtus trisdešimt du, nė vieno neparadę. — Aukštas ir liesas žaliaakis Flinas dirstelėjo į pastatą. — Daugiau šioje pragaro skylėje nebus kankinimų. Mėgaukis savo pergale, Felona, ir keliauk namo. Mes pasirūpinsime, kad čia būtų saugu.

Ji linktelėjo ir žengė į girią, įkvėpė drėgnos žemės, nuo lapų kapsinčių lašų kvapo. Šiame pelkėtame krašte, kur kadaise buvo Virdžinija, netoli Karolinos sienos, gaudė vabzdžiai, tankiais sienojais augo nuodingieji žagreniai. Ėjo, kol atsidadė apskritoje, ryto šviesos užlietoje aikštelėje, ir pašaukė Laochą.

Stambus, baltas, išskleidęs sidabro sparnus, tviskančiu sidabro ragu vieneragis nusklendė ant žemės. Felona valandėlei prisiglaudė prie tvirto jo kaklo, nes jautėsi klaikiai išvargusi. Tuomet buvo tiesiog pilkas akis užmerkusi mergina krauju nutaškytais marškiniais, kelnėmis, auliniais, mėlynių nusėtu kūnu.

Paskui užšoko ant žirgo, ant auksinės odos balno. Nei vadelių, nei kamanų jai nereikėjo.

— *Baile*, — sumurmėjo jam. Namo.

Ir vienaragis pakilo aukštai į žydrą ryto dangų.

Kai pasiekė erdvę namų Naujosios Vilties pakraštyje, tarp karėvinių ir ūkio, kur vaikus ir javus augino Edis su Freda, rado tėvą laukiantį verandoje, užsikėlusį kojas ant turėklo, su rankoje garuojančius kavos puodeliu.

Jis spėjo nusiprausti po dušu, pastebėjo, nes tankūs rudi plaukai dar neišdžiūvę. Saimonas atsistojo, priėjo ir uždėjo ranką ant Laocho kaklo.

— Eik, patikrink, kaip Kolinai. Miega, bet pasijusi geriau. Pasirūpinsiu Laochu. Paskui orkaitėje abiejų laukia šilti pusryčiai.

— Tu žinojai, kad jis sužeistas.

— Žinojau, kad sužeistas, ir žinojau, kad jam niekas negresia. — Saimonas patylėjo, kol dukra nusėdo nuo žirgo. — Mama liepė nesakyti tau, kol nebaigsi. Pasakė, o kai mama pasako, vadinasi...

— Nukirsta. Einu pati apžiūrėsiu, nusiprausiu. Vėliau papusryčiausiu. Kur Trevisas su Etanu?

— Trevisas kareivinėse moko naujokus. Etanas Edžio ir Fredos namuose, padeda prižiūrėti gyvulius.

— Gerai.

Išsiaiškinusi, kur visi broliai, nuėjo aplankyti vyriausiojo.

Iėjo į namą, kuris atstojo namus, bet vargu ar kada nors taps namais, pasuko prie laiptų. Ūkis, kuriame gimė, kur užaugo, visada liks jos namai. O šis pastatas, kaip ir trobelė girioje, kur mokėsi pas Maliką, tik laikinas būstas.

Felona nuėjo į brolio kambarį, rado jį išsipliekusį ant lovos, dėvintį vien tik nunešiotas trumpikes. Kolinai didvyriškai knarkė.

Felona priėjo prie jo ir švelniai, labai švelniai, palietė dešinę petį. Sustingęs, skaudantis, pastebėjo, bet švari žaizda jau gerai sugijusi. Mama išties turi gebėjimų, priminė sau mergina. Tačiau liko dar minutė, palietė brolio plaukus, tamsesnio nei mamos medaus atspalvio, pastaruoju metu pinamus į trumpą storą kasą, Kolino supratimu, kario kasą.

Kolinas — karžygio sudėjimo — raumeningas, tvirtas, ant kairės mentės susirangiusios gyvatės tatuiruotė. (Pasidarė šešiolikos, negavęs tėvų sutikimo.)

Dar minutę pastovėjo brolio kambario chaose. Vaikinas vis dar rinko jam patinkančias smulkmenėles: senas monetas, akmenėlius, stiklo šukes, laidus, senus butelius. Be to, atrodo, taip ir neišmoko pasikabinti ar sulankstyti jokio savo drabužio.

Iš visų trijų brolių tik jis gimė be magijos dovanos. Ir vienintelis atrodė gimęs būti kariu.

Palikusi Koliną miegantį, Felona nusileido laiptais į savo butuką pirmame aukšte.

Čia, priešingai, karaliavo skrupulinga tvarka. Ant sienų buvo prismaigsčiusi žemėlapių — ranka pieštų ir spausdintų, senų ir naujų. Komodoje prie lovūgalio laikė knygas: romanus, biografijas, istorines ir mokslo, burtų knygas. Stalas buvo nukrautas aplankais su duomenimis apie dalinius, civilius, treniruotes, bazes, kalėjimus, maisto atsargas, medicinos priemones, manevrus, burtus, budėjimo grafikus, rotacijų lenteles. Ant stovo prie lovos stovėjo balta žvakė ir krištolo rutulys, dovanoti jos mokytojo.

Felona išsinėrė iš drabužių, sumetė juos į krepšį vėliau išplauti. Ir palaimingai atsidususi žengė į dušą nusiplauti kraujo, prakaito, purvo ir kautynių tvaiko.

Atsigaivinusi apsirengė vos ilgų kojų kulkšnis siekiančius džinsus pradilusiais keliais, marškinėlius, kurie karojo ant liekno jos kūno. Apsiavė antruosius batus, kol išvalys sukruvintus per mūšį.

Prisigėdusi prie šono kalaviją užlipo į viršų papusryčiauti su tėvu.

— Mama sugrįžo, — pasakė jis, eidamas paimti iš orkaitės lėkščių. — Dar tebėra klinikoje, bet jau grįžo.

— Eisiu ten pavalgiusi.

Felona išsirinko sulčių, panorusi ko nors vėsaus.

— Tau reikėtų pamiegoti, dukra. Bluosto nesudėjai visą parą. Kiaušinienė su traškia šonine. Kibo kaip išbadėjusi.

— Tau irgi, — pastebėjo Felona.

— Aš numigau grįždamas... ir dar posmą, kaip sakydavo tėtis, nusnaudžiau verandoje prieš tau pasirodant.

Ji įsivertė dar kiaušinienės.

— Neliko nė įdrėskimo. Nė vieno įdrėskimo. O kariai, kuriuos vedžiau, sužeisti. Ir Kolinai. Aš — nė trupučio.

— Jau ne kartą buvai sužeista, — Saimonas uždėjo ranką jai ant plaštakos, — ir vėl būsi.

— Turiu aplankyti sužeistuosius, jie turi pamatyti mane. Ir išgelbėtuosius. Tada ir pamiegosiu.

— Keliausiu su tavimi.

Ji dirstelėjo į lubas, pagalvojo apie miegantį karį.

— Tau reikėtų likti su Kolinu.

— Pakviesiu Etaną su juo pasėdėti. Mama sakė, miegos iki vakaro.

— Gerai. Papasakok man apie kalinius, — paprašė ji. Saimonas atsідuso.

— Mišinys. Dalis užkietėję niekšai, nekenčiantys ir bijantys žavėtojų. Dauguma jų vyresni, mažai vilties atversti. Bet gali pavykti paprotinti kelis jaunesnius.

— Jiems reikia parodyti laboratorijos įrašus. Tegu mato, kaip žmonės buvo kvaišinami vaistais, išrengiami, kankinami, kaip su jais buvo atliekami bandymai vien todėl, kad jie kitokie.

Nors tai, ką regėjo kalėjime, kėlė šleikštulį, valgyti Felona nenustojo. Jai reikia kuro, kad galėtų veikti.

— Gal iš to pasimokys.

Saimonas, išgirdęs kartėlį dukros balse, vėl patrynė jai ranką.

— Sutinku. Bet tai palauks kelias dienas. Daugelis belaisvių tikisi kankinimų ar mirties bausmės. Parodysime, kad su savo kaliniais elgiamės humaniškai, padoriai.

— Tada parodyk, kad matytų kontrastą, — baigė ji. — Sutinku. Bet dalis niekad nepasikeis, tiesa?

— Ne.

Felona atsistojo, nunešė savo ir tėvo lėkštę prie kriauklės išplauti.

— Nėra prasmės klausti kodėl, bet tas klausimas vis grįžta. Prieš dvidešimt metų pasaulis, kurį tu ir mama pažinojote, liovėsi egzistuoti. Milijardai mirė siaubinga mirtimi dėl Pražūties. Išlikome tik mes, tėti, bet vis tiek žudome vieni kitus.

Ji atsigręžė į jį, dorą vyrą, kuris padėjo jai ateiti į pasaulį, kuris ją mylėjo, kuris kartu su ja kovėsi. Karį, tapusį ūkininku, dabar ūkininką, vėl pradėjusį kario gyvenimą.

Saimonas nemoka jokių burtų, galvojo ji, bet yra kaip tik tas, dėl ko egzistuoja šviesa.

— Tu nejauti neapykantos ir baimės, — tęsė ji. — Atvėrei savo namus, vėliau savo gyvenimą nepažįstamajai, raganai, medžiojamajai. Galėjai pavaryti ją šalin, ir mane kartu, bet to nepadarei. Kodėl?

Kiek daug klausimų, galvojo Saimonas. Nutarė atsakyti į vieną.

— Ji buvo stebuklas, tu, pilve, buvai stebuklas. Pasauliui reikėjo stebuklą.

Felona nusišypsojo tėčiui.

— Ir gaus juos, pasirengęs ar ne.

Ji susiruošė į miestą su tėvu, nutarusi pramankštinti savo kumelę Greisę ir su ja pabendrauti. Jojo per banguojančias, laukinėmis gėlėmis žydinčias pievas. Uodė šviežiai sukastos ir apsodintos dirvos kvapą, klausėsi metalo žvangesio kareivinėse, kur treniravosi savanoriai.

Iš giraitės išrisnojo elnių būrelis ir nuturseno savo keliu palei statų, medžiais apžėlusį skardį. Viršum galvos po vakarykštės audros plytėjo švelni ir viltinga žydrynė.

Kelias, nuo kurio jau buvo nurinkti lengvieji automobiliai ir sunkvežimiai — visi kruopščiai garaže išardyti ir panaudoti dalimis arba sutaisyti, — vingiavo Naujosios Vilties link.

Pastatai, mąstė Felona, sutvarkyti, dauguma užimti. Tie namai, kurių nepavyko suremontuoti, kaip ir automobiliai sunaudoti dalimis. Mediena, vamzdžiai, plytelės, laidai, viskas, ką galima panaudoti dar kartą, išrinkta. Rūpestingai aptvertuose laukuose ganėsi jautukai, melžiamos karvės, ožkos, avys, kelios lamos ir arkliai.

Ten, kur kelias darė posūkį, nuo magijos pulsavo tropikai, juos padėjo įkurti mama. Bendruomenė augino citrusinius vaismedžius, alyvmedžius, palmes, kavos pupeles, pipirus ir kitus egzotinius prieskonius bei žoleles. Derlių renkanti komanda sustojo jai pamajuoti.

— Stebuklai, — paprastai pasakė Saimonas.

Aplenkę sargybos postą įėjo į Naująją Viltį, kadaise, šėlsiant Pražūčiai, tik mirties ir vaiduoklių užimtą gyvenvietę. Dabar miestelis klestėjo, gyveno per du tūkstančius žmonių, mirusiųosius priminė memorialinis medis. Bendruomenės sodai ir šiltnamiai, dviejų žiaurių užpuolimų liudininkai, toliau klestėjo ir augo. Bendruomenės virtuvė, kurią mama įkūrė dar Felonai negimus, kasdien gyventojus aprūpindavo maistu.

Makso Felono magijos akademija, pavadinta Felonos tikrojo tėvo vardu, Naujosios Vilties mokyklos, miestelio rotušė, krautuvėlės, veikiančios mainų principu, namai palei Pagrindinę gatvę, klinika, biblioteka, — prakaitu, ryžtu ir aukomis atkurtas gyvenimas.

Argi tai ne dar vienas stebuklas, svarstė mergina.

— Ilgiesi ūkio, — tarė ji, sukdama arklį prie lovio su vandeniu.

— Kada nors grįšiu ten.

— Ilgiesi ūkio, — pakartojo. — Palikai jį dėl manęs, todėl kiekvieną kartą atvykusi į Naująją Viltį džiaugiuosi, kad namus palikai dėl geros vietos ir gerų žmonių.

Felona nušoko ant žemės, paglosčiusi kumelę užvyniojo vadeles ant turėklo.

Tada kartu su tėčiu nuėjo prie pradinės mokyklos, kurioje dabar buvo įsikūrusi Naujosios Vilties klinika. Daug kas čia per tuos

metus pasikeitė — Felona pro krištolo rutulį buvo grįžusi į pradžią pasižiūrėti. Vestibiulyje stovėjo kėdės tiems, kurie laukė vizito pas gydytoją. Čia buvo žaisliukų ir knygų, surinktų iš apleistų namų.

Pora mažylių žaidė kaladėlėmis, vienai mergytei iš pasitenkinimo virpėjo sparneliai. Nėščia moteris, pasidėjusi ant pilvo mezginį, krebždeno virbalais. Sėdėjo sulinkęs, švokščiantis senyvas vyras.

Pasukę kabinetų link pamatė koridoriumi su segtuvu rankoje ir stetoskopu ant kaklo atskubančią Haną Parsoni, merės dukterį, Dankano ir Tonios seserį. Mergina buvo surišusi savo tankius karamelinčius plaukus į ilgą uodegą. Šiltos rudos akys išsiplėtė iš malonumo juos išvydus.

— Vyliausi abu pamatyti. Mes užsivertę darbu, todėl turiu tik minutę, — pridūrė. — Reičelė paliko mane tvarkytis su registruotais pacientais ir užsukančiais šiaip, bet padėjau apžiūrėti pirmąją sužeistųjų bangą. Nieko nepraradome. Dalis jūsų išvaduotų žmonių...

Nuo jos sklido tokia atjauta, kad Felona oda jautė šilumos bangas.

— Kai kuriems reiks intensyvaus gydymo ir konsultacijų, bet kritinės būklės nėra. Leina... ji neįtikėtina. Kaip Kolinai?

— Miega, — atsakė jai Saimonas.

— Nekarščiuoja, užkrėtimo nėra, — pridūrė Felona.

— Būtinai praneškite tai savo mamai. Ji žino, bet apsidžiaugs dar kartą išgirdusi.

Ir, įpratusi teikti pagalbą visiems, Hana ištiesė į juos rankas.

— Abu atrodote labai pavargę.

— Gal man pasidaryti...

Kai Felona kilstelėjo ranką prie savo veido, Hana suprato.

— Grožio kerų? Geriau nereikia. Pacientai turi matyti, kiek tau tai kainavo. Ir žinoti, kad laisvė turi kainą. Kad ir jūs už ją sumokėjote.

Hana spustelėjo Felonai ranką ir nuėjo toliau.

— O, sveiki, pone Beikeri, užeikite, apžiūrėsime jus.

Senukas sukrenkštė, sušvokštė:

— Galiu palaukti daktarės.

— Užeikime į priimamąjį, gerai? Aš pradėsiu, Reičelė prisijungs vėliau.

Raminanti, meili, nė kiek neįsižeidusi, pagalvojo Felona. Tokia jau ta Hana... Hana, besimokanti dirbti gydytoja, tik apie tai tegalvojanti nuo vaikystės, daug metų tarnaujanti gelbėjimo operacijose kaip karo lauko medikė.

Kantrybė, suprato Felona, yra Hanos magijos išraiška.

Kabinete ji rado mikliai kompiuteriu dirbančią merginą, pati dar nesijautė labai įgudusi technologijose. Eiprilė, prisiminė ji. Fėja, maždaug jos metų. Sužeista per užpuolimą soduose prieš dvejus metus.

Tą užpuolimą suorganizavo Felonos giminaitė, pusseserė, pri-gimtinio tėvo brolio ir jo moters duktė. Tamsieji žavėtojai, geidžian-tys jos mirties labiau už viską.

Mergina pakėlė galvą, plačiai nusišypsojo.

— O, sveiki, ieškote Leinos?

— Norėjome aplankyti sužeistuosius... kurie sutiktų.

— Išlaisvintieji ir apžiūrėti karo belaisviai šiuo metu mokyklos salėje, sužeistaisiais mūsų kareiviais taip pat pasirūpinta, išleisti namo ar į kareivines. Likusieji kalėjime. Jonas ir Kerolė prižiūri jų būklę, Rėjus stebi tuos, kurie išrašyti namo. Šį rytą darbo yra vi-siems. O dabar? — ji apdovanojo šviesia fėjos šypsena. — Reičelė su Leina padeda gimti kūdikiui.

— Kūdikiui?

— Viena iš kalintųjų...

— Lisandra Je, vilkolakė, — baigė Felona... ji perskaitė visas ataskaitas. — Turėjo gimdyti po aštuonių savačių.

— Gimdyti pradėjo greitukėje, važiuojant čia. Nepavyko su-stabdyti sąrėmių, — Eiprilė suspaudė lūpas pajutusi, kad nesugebėjo nuslėpti nerimo. — Kiek įmanoma, įrengėme naujagimių intensy-viosios priežiūros skyrių, bet žinau, kad Reičelė jaudinasi, nors Jonas

ir tvirtino, kad nemato mirties. Juk būtų pamatęs, taip? — Eiprilė ištiesė ranką, laukdama patikinimo. — Juk jis žinotų?

Felona linktelėjo ir išėjo iš kabineto.

— Mirtis — ne vienintelė pasekmė, — tyliai paaiškino ji Saimonui. — Lisandra Je kalėjo keturiolika mėnesių. Ji buvo išprievartauta ten, bandymus tęsė, ir kai ji pastoj.

— Turi pasikliauti savo motina ir Reičele.

— Pasikliauju.

Felona nuėjo koridoriumi. Klasės buvo paverstos palatomis, procedūrinėmis, chirurgo kabinetais, atsargų sandėliais vaistams ir gydymo priemonėms.

Gimdymo skyrius. Ji uždėjo delną ant durų, pajuto pro jas besismelkiančią galią. Mamos galią. Išgirdo ramų guodžiantį Reičelės balsą, gimdyvės dejonę.

— Pasikliauju, — pakartojo ji ir, palikusi kūdikio likimą jų rankose, nuėjo į valgyklą, paverstą palata pacientams, kuriuos reikėjo nuolat stebėti ir gydyti. Lovas skyrė nuaustos ar iš visur surankiotos užuolaidos, visokių spalvų ir raštų audiniais išpuošta patalpa atrodė šventiška. Pypsėjo monitoriai. Deja, aparatūros užteko ne visiems pacientams. Mergina žinojo, kad medikai pagal poreikį ją perstumdo.

Išvydo naują lašelinę kabinantį Joną, tokį patį pavargusį kaip ji.

— Pradėk iš Jono pusės, — pasiūlė Saimonas. — Aš eisiu iš Kerolės.

Tad Felona priėjo prie Jono ir nepažįstamosios, gulinčios ligoninės lovoje užmerktomis akimis. Paakiai buvo įkrintę, pajuodę. Oda — papilkėjusi, o brutaliai nukirpti plaukai, juodi it smala, atrodė kaip šlikė.

— Kaip ji? — paklausė mergina Jono.

Vyras pasitrynė pavargusias akis.

— Dehidratavusi, marinta badu — kaip dauguma. Seni ir nauji deginimo randai dengia maždaug trisdešimt procentų viso kūno.

Jai buvo sulaužyti pirštai ir palikti gyti savaime. Tavo mama pasirūpino, viliamės, kad ji atgaus rankas. Byloje rašoma, kad ji kalinta daugiau kaip septynerius metus, viena iš ilgiausiai.

Felona pažvelgė į lentelę. Naomė Rodrigez, keturiasdešimt trejų. Ragana.

— Minimasis elfas, kurį ji globojo.

— Dimitris, — atsakė Jonas. — Savo pavardės vaikas nežino ar neprisimena. Jam dvylika. Jis sveikas, kiek tai įmanoma. Pagaliau sutiko keliauti su pora moterų, kurias sugebėjome išvaduoti.

— Gerai. Aš noriu...

Ji nutilo, kai moteris atmerkė akis ir įsmeigė į ją. Akis, tokias tamsias, kaip šešėliai po jomis.

— Tu — Išrinktoji.

— Felona Swift.

Kai moteris siekė jos rankos, Felona padavė. Ne fizinis skausmas, suprato, o vaistai dėl to kalti. Bet jie negalėjo nuslopinti psichinio nerimo.

— Mano berniukas.

— Dimitris. Jis gyvas ir sveikas. Aš netrukus jį aplankysiu.

— Mes jį atvesime aplankyti jūsų, — pridūrė Jonas. — Kai tik galėsime. Dabar jis saugus, jūs taip pat.

— Jie prikišo ginklą Dimitriui prie galvos, todėl teko eiti kartu. Sakė, paleis jį, jeigu eisiu, bet apgavo. Niekšai. Kvaitino vaistais mane, mano berniuką. Juk jis buvo dar visai mažytis. Neleido man jo pamatyti, bet jaučiau jį, girdėjau. Kvaišino mus, kad negalėtume pasinaudoti savo galiomis. Kartais kelias valandas ar dienas laikydavo užkištomis burnomis, užrištomis akimis, surakintus. Vėsdavo pas tą šakalą ir jo šėtonus kankinti. Dalis gėdijosi, bet vis tiek vedė. Ir žinojo, kaip su mumis elgiasi.

Moteris vėl užsimerkė. Išriedėjo ašaros, nuvinguriavo skruostais.

— Pradau tikėjimą.

— Nėra ko gėdytis.

— Troškau žudyti, iš pradžių gyvenau įsivaizduodama, kaip juos visus nužudau. Vėliau tik troškau mirti ir viską baigti.

— Nėra ko gėdytis, — pakartojo Felona, ir tos kančios kupinos akys vėl atsimerkė.

— Bet tu atėjai, nors buvau praradusi tikėjimą.

Felona pasilenkė prie jos.

— Ar matote mane? Ar matote šviesą manyje?

— Kaip saulę.

— Matau ir jus, Naome. Matau šviesą jumyse.

Kai moteris papurtė galvą, Felona uždėjo laisvą ranką jai ant skruosto ir pasiuntė šviesos.

— Ją prislopino, bet aš matau jūsų šviesą. Matau šviesą, kuri priglaudė išsigandusį berniuką, mažą, sutrikusį, sielvartaujantį berniuką, suteikė jam namus. Matau šviesą, kuri sutiko pasiaukoti dėl to berniuko. Matau jus, Naome.

Felona išsitiesė.

— Dabar ilsėkitės ir gykite. Atvesime pas jus Dimitrij.

— Aš kausiuosi už tave.

— Kai pasveiksite, — atsakė jai Felona ir nuėjo prie kitos lovos.

Užtruko beveik dvi valandas. Pajuokavo su kareiviu, kuris sakėsi buvęs pašautas, vėliau kažkurią dieną spardytas ir tryptas. Ji ramino pamišusius, sutrikusius. Prieš baigdama pamatė liesą kaip pirštas tamsiaodį berniuką, sėdintį ant Naomės lovos. Jis balsu, kuris atrodė prikimęs, nes ilgai nenaudotas, užsikirsdamas skaitė iš laukiamajame rastos vaikiškos knygutės.

Felona išsmuko laukan įkvėpti oro, rado ten tėvą darantį tą patį. Jis kaip tik bučiavo mamą.

— Žinote, jums kambario nereikia. Turite visą namą.

Leina pažvelgė į ją katilėlių mėlynumo akimis ir nusišypsojo.

— Mano mergytė. — Pribėgusi stipriai apkabino Feloną. — Tu tokia išvargusi.

— Ne aš viena.

— Ne, ne viena. — Leina atsitraukė. — Grįžome visi, ačiū deivei.

— Įskaičiuojant ir ankstuką?

— Įskaičiuojant. Buvo sunku, bet man pagaliau pavyko jį ap-sukti. Reičelė labai norėjo išvengti cezario pjūvio, kurio būtų reikė-ję, jeigu gimtų kojomis į priekį.

— Jį?

— Brenaną. Keturi svarai trys uncijos, šešiolika colių. Reičelė vis dar stebi jį, bet yra patenkinta ir vaikelio, ir jo motina. Kieta moteris.

— Tu taip pat. Keliauk namo, apžiūrėk Koliną ir pamiegok.

— Keliauju. Mus čia visus pakeis. Traukiam namo.

— Man reikia pasikalbėti su žmonėmis salėje, tada ir sugrįšiu.

Linktelėjusi Leina perbraukė pirštais per dukters plaukus.

— Pamatysi, kad kai kuriems reikės daugiau laiko prisitaikyti. Keitė rūpinasi apgyvendinimu... žmonių tiek daug, daugelio dar net negalima palikti vienų.

— Mes turime savanorių, kurie sutinka laikinai priglausti, — pastebėjo Saimonas. — Tie, kurie atrodo tvirtesni, galės apsigyventi prieš operaciją paruoštuose būstuose. Dalis tiesiog norės iškeliauti.

— Neturėtų, bent jau kol kas, bet...

— Aš su jais pasikalbėsiu, — patikino mamą Feloną ir palydėjo prie žirgų. — Norite persikelti?

— Tiesą pasakius, mielai prasijočiau.

Leina palaukė, kol Saimonas atsisės į balną, įsikibo jo rankos ir užšoko jam už nugaros, lyg gimusi ne Niujorke, lyg ne miestietė iki kaulų smegenų, lyg jodinėjusi visą gyvenimą.

— Ilgai negaišk, — pasakė ir apsikabinusi vyrą per juosmenį įsikniaubė į jo nugarą.

Meilė, pagalvojo Feloną, kai jie nujojo. Ko gero, tai yra di-džiausias stebuklas. Jausti ją, skleisti ją, pažinti ją.

Mergina užšoko ant Greisės ir nurisnojo prie mokyklos, vil-damasi įtikinti kankintuosius, išsekusius, sužeistomis širdimis pa-tikėti.

ANTRAS SKYRIUS

Kai Felona sugrįžo namo, pamatė iš arklidės išeinantį Etaną. Šunys Skautas ir Džemas kaip paprastai lipo jam ant kulnų. Sesuo vis dar nustebdavo pamačiusi, kaip staigiai jis ūgtelėjo. Aiškiai prisiminė tą dieną, kai Etanas gimė toje pačioje didelėje lovoje, kur į pasaulį atėjo ji, Kolinas ir Trevisas. Sukliko taip, kad jai pasirodė panašiau į juoką. Kai jai leido paimti brolių pirmą kartą, pažiūrėjo į ją tomis giliomis naujagimio akimis, ir Felona vis dar galėjo prisiekti, kad Etanas jai nusišypsojo.

Saulėta šeimos pagranduko natūra atsiskleidė tuo pirmu džiugu klyktelėjimu ir vėliau kiekvieną dieną. Bet, nenoromis pripažino Felona, brolis jau nebe kūdikis. Nors ir smulkaus sudėjimo, jau turėjo raumenukų. Paveldėjo iš mamos medaus spalvos plaukus ir mielas mėlynas akis, tačiau atrodo, kad iš tėvo perėmė ūgį, nes tįso ne dienomis, o valandomis.

Nuo jo, kai nušoko nuo Greisės, padvelkė arklidėmis, mėžė jas, be abejo.

— Kaip Kolinas?

— Mama sako, kad gerai. Pramiegojo visą laiką, kol tėvų nebuvo. Gal ir dabar tebemiega. — Tyrinėdamas ją Etanas paėmė kumelės vadeles, o šunys šokinėjo, stojosi reikalaudami dėmesio. — Tau irgi reikėtų pamiegoti.

— Taip. Kaip Trevisas?

— Buvo grįžęs namo, patikrinti. Jis perėmė Kolino pamainą treniruoti šauktinius, todėl turėjo grįžti.

Jos vidurinysis brolis ir toliau mėgo krėsti išdaigas, bet niekada nenuvildavo. Trevisas niekada nenuvildavo.

— Greisė laiminga, kad pasiėmei pajodinėti, — tarė Etanas, vienu metu sugebėdamas glausti ir šunis, ir žirgą. Etanas iš prigimties jautė gyvūnų mintis, poreikius, emocijas. Tokia buvo jo dovana. — Dabar ji tikisi gauti morką.

— Tikrai?

Felona įsivaizdavo sodą, morkų vagas, oranžines šaknis žemėje, vešlius žalius lapus. Išsirinkusi vieną leido galvoje susiformuoti žodžiams ir mostelėjo ranka.

Saujoje atsirado ką tik iš žemės išrauta morka. Etanas nusijuokė.

— Šitas geras.

— Tobulinu.

Felona nutrynė į šlaunį žemes nuo morkos ir sušėrė daržovę mielai, ištikimai kumelei.

— Einu nudžiovinsiu ją ir įtaisysiu garde, — pasakė Etanas. — Keliauk pamiegoti. Mama liepė tau pasakyti, kad yra palikta makaronų, jeigu išalkusi. Jie irgi pučia į akį.

— Gerai. Dėkui, Etanai.

Vaikinas žengė žingsnį su kumele ir sustojo.

— Kai Edis grįžo... tuo metu padėjau Fredai ūkyje, kai jis grįžo... pasakė, kad tai, ką darė su tavo išgelbėtais žmonėmis, yra pasibjaurėtina. Taip ir pasakė.

— Taip ir buvo. Tikslesnio žodžio nerasčiau.

— Sakė, kad buvo kalinami net maži vaikai.

— Buvo. Dabar jie saugūs ir laisvi, daugiau niekas jų nebeskriaus.

Tos mielos mėlynos kaip mamos akys apsiniaukė.

— Žinai, tai visada beprasmiška. Būti nedoru visada beprasmiška.

Etanas, galvojo Felona, traukdama namo link, pirmiausia ir visada renkasi gerumą. Ją pykino pagalvojus, kad brolis kiekvieną dieną rengiasi karui.

Felona prisiminė makaronus, nutarė, kad yra labiau pavargusi nei alkana, todėl nusileido laiptais į savo kambarius.

Ir rado jos svetainėje laukiantį Koliną. Akivaizdu, kad pažadino alkis, nes ant stalo stovėjo tuščias dubuo, lėkštė ir stiklinė. Geras ženklas, pagalvojo, oda vėl normalios spalvos, šviesiai rudos akys gyvos.

— Kaip petys?

Jis kilstelėjo sveikąjį, pakėlė parištą ranką.

— Gerai. Mama sako, kad turėsiu nešioti šitą kvailą daiktą visą dieną, gal net rytoj, kad neišjudinčiau ir visko nesugadinčiau. Užknisa.

— Ji dar labiau užknis, jeigu viską sugadinsi.

— Aha. — Gal jis ir bebaimis karys, bet nėra toks kvailas, kad stotų prieš motiną. — Nebloga operacija, a?

Felona leido broliui išsišnekėti. Žinojo, kad jam kaip ir daugumai vyrų ir moterų, kuriuos lankė klinikoje, reikia išsikalbėti.

— Mes, galima sakyti, tvarkėmės su likučiais. Viešpatie, suklupdėme, Felona, suklupdėme ant kelių. Tuo metu buvai apačioje, laboratorijoje, supranti? Edis minėjo, kad tu ten.

Kalbėdamas Koliną žirgliojo po kambarį — ji suprato, kad brolis nervinasi, nes pati elgdavosi taip susinervinusi.

— Taigi, pora fėjų vargsta su kamerų užraktais, supranti? Girdejome, kaip kaliniai apkvaite šaukiasi pagalbos. Vaikai verkia. Jėzau.

Jis nutilo.

— Jėzau, vaikai. Šito tai jau niekaip nepamirši. Taigi, vyrukas klaupiasi, iškelia rankas. Neketinau neutralizuoti tipo, kuris pasiduoda, todėl priėjęs paimu ginklus... Jis sudėjo juos ant žemės. Ir tada, Felona, vienas iš saviškių nukepa jį ir prakiurdo mane, nespėjusį paleisti kulkos.

Karys iki kaulų smegenų, vyrukas, subūręs tvirtą ginklo brolių ir seserų draugiją. Kolino pasibjaurėjimas išsiveržė su įniršiu:

— Jis nupylė saviškį. Savo draugą, beginklį! Kas, po galais, šitaip elgiasi?

— Įtikėjusieji, — paprastai atsakė ji. — Niekada negalima nuvertinti įtikėjusiojo.

— Na, kad ir kuo jis ten tikėjo, tas suskis, manau, dabar skrun-da pragare. Jis nužudė saviškį, žmogų pakeltomis rankomis! Neke-liantį grėsmės. Nesvarbu. — Kolinas vėl truktelėjo vienu petimi. — Mes juos ištraukėme. Kalbėjaisi su Klarensu?

— Taip. Jis jaučiasi gerai.

— Gerai. Gerai. Mačiau, kaip krinta, bet neįstengiau jo pasiekti.

— Dauguma mūsų sužeistųjų sutvarkyti ir išleisti namo. Ki-tiems teks šiek tiek pagyventi klinikoje, bet jie pasveiks.

— Taip, mama sakė. Ketinu keliauti į miestą pasižiūrėti, kaip ten sekasi.

— Perduok Etanui, kad pasakytų mamai ir tėčiui, jei aš mie-gosiu.

— Žinoma.

Laisvąją ranką Kolinas surinko lėkštę, dubenį, stiklinę ir atsar-giai pakėlė. Tada brolis ir sesuo pasižiūrėjo vienas į kitą kaip kariai.

— Gera buvo misija. Trys šimtai trisdešimt du išlaisvinti ka-liniai.

— Trys šimtai trisdešimt trys. Viena ką tik pagimdė kūdikį.

— Nejuokauji? — Kolinas išsišiepė. — Jėga. Tai vėliau pasima-tysim.

Ji grįžo į savo kambarį, o brolis pakilo į viršų. Kolinas augo kaip mėgstantis krepšinį, pasigirti ir ieškoti smulkių brangenybių ūkininko sūnus. Kartą pasiskelbė būsiąs prezidentas. Nebus, pa-galvojo Felona išsirengdama. Jis yra ir visada bus karys. Pasiutusiai geras karys.

Užsimetė per didelius, prieš daugybę metų aptiktus marški-nėlius, su kuriais miegodavo. Po daugybės skalbimų vyro su gitara atvaizdas išbluko ir priminė vaiduoklį. Tėtis vadino jį Bosu, sakė, kad toks ir buvo — o gal tebėra, kas žino? — roko trubadūras.

Felona nebuvo linkusi prie muzikos, tik gerai suprato, ką reiškia būti bosu.

Įlindo į lovą dėkodama dievams, kad nežuvo nė vienas jos mylimas ar vadovaujamas. Kai tu, kuriems padėjo, balsai, istorijos ir košmarai ėmė skambėti galvoje kartu su jų baimėmis, dėkingumu ir ašaromis, įsakė sau išjungti.

Ir užmigo.

Pabudo mėnesienoje, ore buvo justis rudens žvarba. Rūkas vijosi pažeme, pro akmenų ratą vinguriavo siauras dūmas. Pieva žibėjo nusagstyta aštriais kaip deimantai šerkšno kristalais.

Už aukštų žolynų traškėjo ir dejavo nuo vėjo giria.

— Ką gi. — Šalia stovintis Dankanas nužvelgė lauką, mišką, tada pasisuko į ją tiriančiomis tamsiai žaliomis akimis. — Netikėta. Tu mane įtraukei?

— Nežinau.

Felona nebuvo jo mačiusi beveik dvejus metus, ir tada tik trumpai, kai persikėlė į Naująją Viltį pranešti apie padėtį. Žinojo, kad Dankanas rengiasi grįžti per Kalėdas aplankyti šeimos, nes Tonia užsiminė.

Dankanas iškeliavo iš Naujosios Vilties spalį, po mūšio soduose, kur prarado mylėtą kaip brolių draugą. Tada ji nutrenkė žemėn savo tėvo brolių, jo žudiką... ir Saimonas Sviftas pribagė.

Dankanas iškeliavo į tolimą bazę padėti rengti būrius su Maliku, jos mokytoju, duodamas abiem laiko ir erdvės.

— Ką gi, — dar kartą ištarė, — kad jau esame čia. — Jis nuleido rankos nuo savo kalavijo rankenos, kai vėl nužvelgė girią, šešėlius, naktį. — Girdėjau, gelbėjimo misija išdegė. Net labai, — pridūrė jis, vėl į ją dirstelėdamas. — Būtume galėję padėti.

— Susitvarkyti užteko mūsų. Laukia daugiau. Tu...

Ilgesniais plaukais, pastebėjo ji, gal tiesiog nesirūpina pakirpti. Sruogos vijosi ant Dankano striukės apykaklės. Ir skustis nesivargino, todėl visi griežčiausi kampai buvo apžėlę šeriu.

Felona norėjo, kad jie jam netiktų. Norėjo nejausti to... troškimo.

— Aš? — Dankanas paragino tęsti.

— Aš sutrikusi. Man nepatinka. — Išgirdo pyktį balse, bet nekreipė dėmesio. — Gal tu mane įtraukei į savo sapną?

— Negaliu atsakyti. Bet kokių atveju, jei ir įtraukiau — netyčia. Pas mus vasara, pavakarė, kaip tik savo kambaryje galvojau pasivašinti alumi. Mūsų bazėje veikia puiki alaus darykla. O tu?

Įsakiusi sau nurimti Felona atsiliepė maloniau:

— Vasara, diena po gelbėjimo operacijos. Ką tik parsiradau namo. Miegų. Jau galėtų būti pavakarys.

— Ką gi, atrodo, bent jau laikas panašus. Bet čia ne vasara. Makleodų žemė, mano motinos protėvių kraštas. Pirmasis skydas, kurį pralaužė mano senelis.

— Skydą pralaužė tamsa. Vaikinas ir vėliau vyras tebuvo nekaltas įrankis. Tavo senelis buvo nekaltas.

Felonos balsas užliejus vizijai pakito, pasidarė kimesnis. Ji pati pasikeitė, kone švytėjo. Jau buvo tai matęs.

— Na, štai, prasideda, — subambėjo Dankanas panosėje.

— Tu esi jo palikuonis, Dankanai iš Makleodų giminės. Aš esu taip pat, nes mes esame *Tuatha de Danann*. Kadangi mūsų kraujas ir kraujas to, kas laukia, atvėrė skydą į magiją, baltąją ir juodąją magiją, kraujas ir vėl užvers.

— Kieno?

— Mūsų.

— Tada padarom tai.

Dankanas išsitraukė peilį iš makšties ir pasiruošė pjauti delną.

— Dar ne! — Ji sugriebė jo ranką, ir vaikinas pajuto per ją pulsuojančią jėgą. — Rizikuoji atverti viską, rizikuoji viską baigti. Badas ir potvynis, suskeldėjusi žemė ir pasaulio pelenai. Dar daug

laukia. Magija kyla, šviesi ir tamsi, tamsi ir šviesi. Audra tvenkiasi, kalavijai žvanga.

Dabar ji uždėjo delną jam ant širdies, ir Dankanas nebeištvėrė. Suvirpėjo kiekvienas raumenėlis, kai jos akys, aptemusios nuo regėjimo, pažvelgė į jį.

— Aš su tavimi mūšyje, lovoje, gyvenime, mirtyje. Bet ne šią naktį. Ar girdi varnas?

Jis pakėlė galvą, pamatė ratus sukančius paukščius.

— Taip. Girdžiu jas.

— Jos laukia, *tai* laukia, mes laukiame. Bet laikas artėja.

— Jau geriau greičiau, — sumurmėjo jis.

Felona nusišypsojo jam, ir kažkas tame žvilgsnyje buvo sukto, gundomo ir galingo.

— Galvoji apie mane.

— Aš daug apie ką galvoju. — Dieve, seilės kaupiasi į ją žiūrint. — Gal tau reiktų atsibusti?

— Galvoji apie mane, — pakartojo ji ir nuslydusi delnais per jo krūtinę sunėrė pirštus už kaklo. — Ir šitai.

Jos kūnas prigludo prie jo; lūpos brūkstelėjo per jo lūpas kartą, du. Erzindamos, viliodamos. Iš gerklės pasigirdo pragaištingas juokas. Jam skaudėjo visą kūną, jis geidė, troško labiau, nei galėjo iškęsti.

— Tegu viskas velniop. Viskas.

Dabar jos juokas skambėjo pergalingai, kai Dankanas priėmė siūlomas lūpas.

Skonis laukinis, neatsispiriamas. Laukinis, laisvas, nepažintas ir pažįstamas. Jis beviltiškai tyrinėjo rankomis jos kūną — pagaliau, — pats pakeitė bučinio kampą, kad įsiskverbtų giliau.

Virš galvų suko varnos, rūke plaukė akmenys, vėjas kaip beprotiškas muzikantas grojo laukais ir mišku. Sustandėjęs, kalančiu kaip kūjis pulsą jis būtų nutempęs ją ant apšerkšnijusios žemės ir paėmęs pragaro prieangyje.

Bet Felona atstūmė jį, kone išvertė iš kojų įsiutusi.

Sunkiai alsuodamas Dankanas žvelgė į ją, matė, kaip akyse dyla regėjimas. Liko tik labai įsiutusi mergina.

— Kas tau darosi, po galais? — griežtai paklausė. — Manai, atsidūrėme čia, kad galėtum užgriūti ir...

— Aš nesuprantu, kokių galų mes čia, bet manęs tu nekaltink. Pati pradėjai, sesut. Tu pirma pradėjai.

— Aš...

Dankanas matė, kaip pyktį keičia sąmyšis, vėliau — šioks toks pasitenkinimas... šokas ir gėda.

— Buvau nesava.

— Mėšlas. Tu visada esi tu, net ir regėdama vizijas. — Jis jautėsi toks pritvinkęs, taip troško, kad vos valdėsi netirtėjęs. — Vizijos korta manęs neįtikina.

— Atsiprašau, — ištare užsikirsdoma, bet ištare. — Nežinau, kodėl...

— Ir vėl mėšlas. Mes abu žinome kodėl. Anksčiau ar vėliau baigsime ką pradėję ir pažiūrėsime, kas iš to išeis. O kol kas...

— Nesu suvedžiotoja.

— Kas?

Ji vis dar dega, suprato. Iš aistros — nėra tokia užsispyrusi, kad nepripažintų... ir iš gėdos.

— Taip Kolinai vadina merginas, kurios suvilioja vaikus, o paskui atstumia tik todėl, kad gali. Aš ne tokia.

— Ne, tu ne tokia. — Jau nusiraminęs pažvelgė į ją. — Jaučiame abu, ką jaučiame. Viena iš priežasčių, kodėl išvykau, kad dar nesu pasirengęs tai jausti. Manau, tu taip pat.

— Būtų lengviau, jei ir toliau pyktum.

— Būtų lengviau, jeigu man atsiduotum. Gaila dėl abiejų. — Jis užvertė galvą, nužvelgė ratus sukančias varnas. — Mes esame čia buvę abu.

— Taip. Ir vėl būsime. Ką darysime tada, ką darysime tarp da-

barties ir kito ar dar kito karto? Viskas labai svarbu. Negaliu galvoti apie... seksą.

— Visi galvoja apie seksą, — atsainiai mestelėjo Dankanas. — Juk sakiau, kad grįšiu į Naująją Viltį, tai ir grįšiu.

Jis išsitraukė kalaviją, uždegė jį ir pasiuntė ugnies stulpą į paukščius. Kai tie sprogo ir nukrito ant žemės, pasisuko į ją.

— Tu irgi apie mane galvoji.

Felona pabudo savo lovoje. Pro langus smelkėsi maloni vasaros šviesa. Ji atsiduso, išsiriti iš lovos apsirengti ir susirasti saviškius.

Dankanas grįžo į savo kambarį taip pat staigiai truktelėtas, kaip ir paliko jį.

— Po galais!

Jis griuvo ant savo gulto atgauti kvapo. Čia ne perkėlimas, pagalvojo. Persikeldamas jausdavo užtelėjamą kraujyje, o čia — pirmyn ir atgal — jautėsi kaip iššautas iš patrankos.

Ir jam tai visiškai nepatiko.

Reikia alaus ir gero ilgo pasivaikščiojimo. Jam vėl reikėjo apkabinti Feloną. Ne, ne, jis nori apkabinti ją, o tai visai kas kita nei *reikia*.

Jis laikosi nuo jos atokiai jau prakeiktus dvejus metus, priminė sau atsistodamas ir imdamas sukti ratus po kambarį trobelėje, kuria dalijosi su Maliku. Ir būtų laikęsis ilgiau, jeigu pirma nebūtų pradėjusi.

Bet tai ne jos kaltė, na, ne visai jos. Užteko proto susivokti. Jie įsipainiojo į kažką... geriau tai pamiršti.

Kiek kartų jis buvo atsidūręs toje vietoje sapnuodamas, regėdamas vizijas? Akmenų ratas, laukai, giria. Jis niekada nesilankė troboje, kurioje gyvena daugybė Makleodų kartų prieš Pražūtį, bet žinojo ją.

Tonia žinojo... ji jam ir papasakojo.

O Felona?

Reikėjo paklausti. Jeigu dar kada atsidurs tame lauke, nueis į namą, paieškos vaiduoklių. Pasidairys giminės, kurios daug kartų dirbo tą žemę, gyveno ir mirė ten. Dankanas žinojo protėvių vardus, mama buvo pasakojusi. Vardus, istorijas. Bet tai ne tas pat.

Dankanas prisisegė kalaviją. Keista, kad prie akmenų jį turėjo, bet juk buvo nusisegęs eidamas į dušą po ilgos treniruočių dienos. Jis vilkėjo brangią odinę striukę — ją rado su savo būriu persikėlęs į Kentukį, kai vykdė žvalgybos misiją.

Pasirengęs blogam orui ir gynybai, nutarė. Felona, kiek prišiminė, taip pat. Rudos odos liemenė ant storo nertinio, vilnonės kelnės. Ji tikrų tikriausiai nemiega vilkėdama žieminius drabužius.

Labai įdomu. Magija nuolat jį stebino. Mokslas, menas ir stebuklas, suvystyti į galią.

Dankanas dirstelėjo į knygų krūvelę, daugumą buvo pasiskolinęs iš Maliko. Studijuok, sakė žynys, studijuok nuolatos. Skaityk ir mokykis, žiūrėk ir matyk, treniruokis ir daryk.

Jo asmeninis Joda.

Viešpatie, kaip jis pasiilgo vakarų su filmais namie.

Vaikštinėjo po kambarį, apžiūrinėdamas prismaigstytus prie sienų eskizus. Mama, seserys, draugai, Bilis Andersonas prie „Senienų“ vitrinos. Memorialinio medžio piešinys. Ant jo kaba tėvo žvaigždė ir žvaigždė su vardu vyro, kuris neilgai buvo jam tėvu.

Vyro, kurį tą trumpą laiką mylėjo jo mama. Ir kaip tik Ostinas padovanojo jam piešimo rinkinį — brangesnį net už odinę striukę. Jau seniai supiešti spalvoti pieštukai, angliukai, pastelė. Bet jis aptiko ir daugiau dailės priemonių.

Malikas nustebino jį, nes galvojo, kad toks griežtas mokytojas supeiks eskizus, pavadins popieriaus ir priemonių gadinimu. Tačiau žynys surado jam alchemiką, kuris geba pagaminti dažų.

Menas, pasakė jis, yra dovana.

Žinoma, visai naudinga ir tai, kad Dankanas puikiai piešė žemėlapius — iki menkiausių smulkmenų. Arba gebėjo popieriuje atkurti priešą bazę, kad būtų lengviau planuoti misiją.

Tačiau Dankanas dar nerodė jam Felonos piešinių. Netgi to, kuriame ji traukia kalaviją ir skydą iš ugnies Šviesos Šaltinyje.

Jis vos neištraukė stalčiaus, kuriame laikė jos eskizus, bet susigriebė. Prašaisi bėdos, nutarė. Todėl tik persibraukė pirštais neklusnius juodus plaukus ir nutaręs, kad susišukavo, nuėjo į svetainę, kur prie židinio sėdėjo Malikas.

Žinojo, kad mokytojas pasirinko tą trobelę, kuri labiau tiko atostogauti, dėl židinio, medžių, lopinėlio žemės, kurioje sodininkavo, ir bičių. Antrame trobelės aukšte buvo įrengta dirbtuvė.

Dankanas, kuris atvyko čia įsitikinęs, kad ką jau ką, o magiją išmano — juk pats mokė jaunuosius žavėtojus Naujojoje Viltyje, — velniškai daug išmoko toje dirbtuvėje. Vietos ten nebuvo daug, žiemą tekdavo griebtis kerų, kad nesusaltų į ledą, bet užteko. Nė vienas iš jų valgio gaminti nemokėjo, tačiau ir nebadavo.

— Einu išlenksiu alaus.

— Geriau įsipilk vyno ir papasakok man apie Feloną, — pasiūlė Malikas.

Dankanas sustojo kaip įkastas.

— Tai tu mus ten išsiuntei? Prakeikimas.

— Ne, bet mačiau jus abu liepsnose.

— Tu mūsų nesiuntei?

— Ne.

Žynys pasilenkęs įpylė antrąją taurę vyno — skanaus, vaisinio vyno, kurį išspausti Dankanas padėjo pernai rudenį. Dankanas klestelėjo ant kito nutriušiosios sofos galo. Mieliau išgertų alaus, bet ir vynas tiks.

Jis nurijo gurkšnį, nužvelgė Maliką.

Vyras nemeluoja, tas tai aišku. Dabar jis sėdi kantrus kaip prakeiktas katinas prie pelės olos. Žili plaukai išmarginę juodą jo

švelniūrą, ilgesnę net už Dankano. Baltos gijos barzdoje suteikia... šarmo, mąstė Dankanas. O kūnas tvirtas kaip dera kariui. Atrodo gana neblogai, kaip kelių šimtų metų vyrui.

— Galvojau apie alų ir... pokšt. Mes ten. Ji sakėsi miegojusi po misijos. Pelnytai, kiek girdėjau iš Tonios.

— Taip.

— Kol buvome ten, ji regėjo viziją.

Malikas linktelėjo.

— Papasakok. Mačiau, bet negirdėjau.

Užuot atsigėręs alaus ir pasivaikščiojęs, Dankanas tuštino vyną prie židinio ir pasakojo apie regėjimus.

— Jos kraujas, mano, Tonios, tikriausiai dėl to, kad dvynė. Čia nieko keista. Kaip ir kodėl — lieka paslaptis. Vizijos dažniausiai sukotos. Daugiau klausimų nei atsakymų, sunkiai suvokiamas mėšlas.

— Atsakymai yra, — pataisė Malikas. — Tu esi *Tuatha de Dannan* tiek pat, kiek Felona. Kaip ir tavo senelis. Jo kraujas, nekaltas kraujas, prisidėjo prie skydo atvėrimo. Tavo ir Išrinktosios kraujas jį užvers.

Dankanas šliūkstelėjo sau dar vyno.

— Kaip ir kada? — paklausė.

— Drąsos, tikėjimo. Jie atves iki *kaip*. Kai turėsi visa, ko reikia, kai viskas bus padaryta, ateis ir *kada*.

Dar daugiau sunkiai suvokiamo mėšlo, pagalvojo Dankanas.

— Mano gyvenimas kybo ant plauko. Jos taip pat. Kaip ir Naujosios Vilties žmonių, žmonių čia, visose bazėse, kurias įkūrėme. Kaip ir žmonių, kurie kovoja, bet kurių dar nepasiekėme.

— Dievai godūs, berniuk, — švelniai atsakė Malikas.

— Papasakok. Neklausiu, kodėl kai kurie žmonės žudo, kankina, vergais paverčia kitus žmones. Tiesiog taip yra.

— Iš baimės, nežinojimo, valdžios troškimo.

— Čia tik žodžiai. — Dankanas nubraukė juos kaip ploną dulkių sluoksnį. — Tokia jų prigimtis, tiesiog kai kurie taip sutverti.

Skaičiau istorijų. Žmonės elgėsi taip, kiek siekia pasakotojų atmintis. Prieš magijai išnykstant ir vėliau. Galbūt ypač vėliau. Pasaulis griūva, o jie vis tiek elgiasi taip.

— Gyvenimas ilgas.

Dankanas kreivai šyptelėjo.

— Tavo bent jau.

Pralinksmintas Malikas papurtė galvą.

— Visų gyvenimas, pasaulių, dievų, magijos, žmonių. Bet kadangi pats nugyvenau nemažai, galiu pasakyti tau, jog buvo harmonijos ir pusiausvyros laikotarpių, ir visad buvo galima taip gyventi. Tą galimybę teikė tikėjimas ir drąsa.

— Tikėjimas dievais ir jų sunkiai suvokiamu mėšlu?

— Šviesa, mano berniuk. Ką apima ir siūlo šviesa. Tu kausiesi ir mirsi už savo tikėjimą, savo idealus, kad apgintum nekaltuosius ir prispaustuosius, bet po mūsų, kraujo praliejimo, karų ar gyvensi dėl jų? Šviesa už gyvenimą.

Solas don Saol, prisiminė Dankanas žodžius, išraižytus medinėje Felonos apyrankėje.

— Išrinktoji pagaliau suvokė, kad kovos neužteks. — Pasilenkęs Malikas įsipylė dar vyno. — Bet tu nepapasakojai apie tai, ką veikėte su ja šiąnakt.

— Nesvarbu. — Susijaudinęs Dankanas nutarė, kad ir jam daugiau vyno nepakenks. — Be to, pats matei.

Malikas nieko nesakė, tik gurkšnojo vyną. Prakeiktas pelės tykančio katino kantrumas.

— Ji pirma pradėjo. Laikiau savo rankas atokiau nuo jos, kol nepadarė pirmo žingsnio. Ir atsitraukiau, kai pasakė „ne“. Tik ji nepasakė. Ji niekada nesako „ne“. Daugiau nesigilinkim. Keista.

— Esi jaunas ir sveikas, ji taip pat. Vien tai traukia. Bet tarp jūsų yra daugiau, nei tik troškimas fiziškai išsikrauti, ir abu tai žinote.

— Fiziškai išsikrauti. — Dankanas pasitrynė delnais veidą ir liko jį uždengęs. — Jėzau.

— Manai, nepatyręs kūniškų malonumų nežinau, kas yra aistra?

— Aš nenoriu... — Nuleidęs rankas Dankanas įsmeigė tas žalias akis apstulbintas ir pralinksminas. — Niekada? Jokio sekso, išvis jokio? Ne, ne, nepasakok man. Nepasakok.

— Kūnas, protas, dvasia, — ramiai tęsė Malikas, — pasitaiko tokių, kurie randa draugą visuose trijuose.

— Aš neieškau draugo.

Žynys linktelėjo, atsigėrė vyno.

— Kai neieškai, tai ir nematai.

Gana, nutarė vaikiną kildamas. Užteks.

— Einu pasivaikščioti.

Malikas liko sėdėti kaip sėdėjęs, kai Dankanas išdrožė iš trobelės. Vaikinas pamąstys, suprato, dar patikrins sargybinius, apsaugą, netikėtai aplankys naujus savanorius. Jis gimęs kariu, gimęs būti vadu, nors dar daug teks mokytis.

Dankanas išvaikščios savo nusivylimą, o jo drąsa ilgainiui susilies su tikėjimu, kuriuo dar nepasitiki. Jis atsidurs ten, kur ir turi būti.

Nuo to priklauso pasaulis.